Steenstrup: Jeg har tilladt mig at stille to Ændringsforslag til den foreliggende Lov. Det første Forslag var jeg selvfølgelig ikke kommen frem med, naar ikke Andre havde stillet Ændringsforslag; det er en reen Redactionsændring, som jeg kun har stillet, efterat jeg iforveien vidste, at andre Ændringsforslag vare stillede. Den eneste Indvending imod dette Ændringsforslags Vedtagelse, som jeg kunde tænke mig, er nu bortryddet, nemlig den, at det ikke var værd for en saadan Bagatels Skyld at forandre Loven og derved nødvendiggjøre dens Tilbagesendelse til Landsthinget. Jeg troer, at det er klart, at Ændringen er en Forbedring. Der staaer i § 1, at Actieselskabets Bestyrelse skal have sit Sæde i Danmark osv., „og Bestyrelsen bestaae af Actionairer". Dette er aabenbart en Pleonasme; Ordet „Bestyrelsen" i den sidste Sætning bør udgaae. — Den anden Ændring, jeg har stillet til § 20, gaaer ud paa en Realitetsforandring. Det er de ærede Herrer bekjendt, at Andragender ere komne ind til Thinget og Rigsdagen, der indeholde en Anmodning om i det Hele taget at faae de Afgifter nedsatte, som berøre Skibsfarten. Vi have havt flere Love for, hvor det Spørgsmaal er kommet paa Tale, og det er erkjendt af den hele Regjering i Conseilspræsidentens Person, at det er et Æmne, som i høi Grad trænger til Forandring, og at det i det Hele er Noget, som maatte staae paa Dagsordenen, at man søgte at nedsætte Skibsafgifterne. Her er nu Anledning til at begynde i det Smaa, og jeg seer ikke nogen Grund, hvorfor det Gebyr, der er anført i § 20, skulde være en Nødvendighed. Der staaer for det Første „Uddrag" af vedkommende Protocol. Holder man stærkt paa Ordet „Uddrag", saa staaer det i Modsætning til en Udskrift eller Afskrift, som sigter til at skaffe Protocollens Ordlyd tilveie, medens et Uddrag kan være meget kort, kan reducere sig til et Par Linier. Hvis det er Meningen, at det skal være et Uddrag i streng Forstand, saa er Gebyret ganske sikkert allerede af denne Grund for høit, og, er det ikke Meningen, at det skal være dette, men en Udskrift, saa er det ogsaa for høit; der er ingen Grund til at tage en saa høi Betaling. Men det er atter en Afgift, som vil falde paa Skibsfarten. Jeg har hvermere tænkt mig, at Assuranceselskaber let kunne komme i den Nødvendighed, at maatte reqvirere Udskrifter for f. Ex. 50 Skibe, men det vilde dog være enormt, om de da skulde betale 1 Rd. for Stykket. Der gjælder naturligviis her det Samme, som ved det første Ændringsforslag, at nu er jo Grunden til ikke at stille det bortryddet. Loven er allerede ændret ved de Ændringer, der ere foretagne i den tidligere Lov; altsaa tilbage til Landsthinget skal den. Jeg vil haabe, at det ærede Thing her i Søfartens Interesse vil stemme med mig.

Mørk: Jeg vil tillade mig at udtale min Betænkelighed ved at vedtage det Forslag, som er stillet under Nr. 6 af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen). Det forekommer mig nemlig, at der derved gribes paa en trykkende Maade ind i den private Eiendomsret; det synes mig at kunne vække store Betænkeligheder, hvis saaledes en Part i et Skib ikke i nogetsomhelst Tilfælde kunde gaae over til en Udlænding uden Samtykke af de andre Parteiere. Det vil f. Ex. ganske ophæve Muligheden af, at Fremmede kunne give en dansk Eier Laan i en Skibspart eller tage denne som Sikkerhed eller deslige. Dersom en Fremmed har givet en dansk Parteier Laan i hans Part, vil han ikke i Tilfælde af, at han maa gjøre sin Panteret gjældende, have det til sin Raadighed at lade sig Pantet udlægge eller overhovedet at erhverve denne Part som Vederlag for det, han har udlaant; saasnart nemlig de andre Medeiere ikke give deres Samtykke dertil, kan han jo ikke endog blot midlertidigt erhverve Adkomstdocument, og det ham givne Pant er værdiløst. Hvorvel det indrømmes, at der kan frembyde sig Vanskeligheder efter Loven for Medeierne, naar de ikke ville kjøbe Parten efter Lovens 4—2—14 og en Fremmed faaer den, idet Skibet derved taber sin Nationalitet, saa synes det mig, at i ethvert Tilfælde er den Udvei, som det ærede Medlem har valgt, saa trykkende for den enkelte Parteier, at man ikke vel kan gaae ind paa den. Det kan dog ikke nægtes, at den Bestemmelse, jeg citerede af Loven, indeholder en virkelig god Betryggelse for Medeierne imod, at ikke uden deres Villie en Part skal gaae